

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/207/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112220558
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5112220558.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa - E. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X. H., R. XXXX/XX, proti odporcovi Európsky súd pre ľudské práva, so sídlom Francúzsko, Štrasburg, F-67075, o zrušenie rozhodnutí odporcu, na základe odvolania navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 4C/121/2012-25 zo dňa 30.7.2012, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zastavil konanie. Mal za to, že nebola splnená podmienka konania (§ 104 ods. 1 O.s.p.), nakoľko nie je daná právomoc slovenského súdu v zmysle § 7 ods. 1 a 2 O.s.p. (ale ani cudzieho orgánu) na preskúmanie a zrušenie rozhodnutia vydaného odporcom. Zo žiadnej medzinárodnej zmluvy nevyplýva pre Slovenskú republiku, resp. pre jej správne alebo súdne orgány, oprávnenie zasahovať do právomoci cudzích orgánov, ani do právomoci súdneho orgánu, akým je Európsky súd pre ľudské práva. Ten má osobitné postavenie tým, že bol zriadený Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), a má tak „nadrárodný“ charakter. Navyše, podľa článku 27 ods. 1 a 2 Dohovoru rozhodnutie samosudcu o vyhlásení individuálnej sťažnosti podanej v súlade s článkom 34 za neprijateľnú alebo o jej vyčiarknutí zo zoznamu prípadov, pokiaľ také rozhodnutie môže byť prijaté bez ďalšieho posudzovania, je konečné. Teda i samotný Dohovor vylučuje ďalšie posudzovanie rozhodnutia o odmietnutí sťažnosti.

O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie a domáhal sa zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Namietal najmä, že mu napadnutým uznesením bolo odňaté právo konať vo verejnom procese pred zákonným sudcom. Súd prvého stupňa nesprávne aplikoval a interpretoval § 7 ods. 2, 3 O.s.p. v spojení s § 2 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, s čl. 1 ods. 1, 2, čl. 7 ods. 2 veta druhá, ods. 5, čl. 154c ods. 1, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, z ktorých vyplýva právomoc všeobecného súdu na recipročný prieskum rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva plne v súlade s judikatúrou NS SR (R 82/2002). Článok 27 Dohovoru vylučuje len riadne, nie mimoriadne opravné prostriedky formou žaloby. Súd mal otázku svojej právomoci riešiť pozitívne, keďže niet iného vnútroštátneho ani cudzieho orgánu verejnej moci na prejednanie návrhu podaného v súlade s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala na to oprávnená osoba (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal vec v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Ako správne konšatoval súd prvého stupňa, súdy Slovenskej republiky nedisponujú právomocou v zmysle § 7 ods. 1 (a tiež ods. 2) O.s.p. zrušovať, resp. preskúmať rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva. V prípade nároku uplatňovaného navrhovateľom (zrušenie rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, resp. ich prieskum) nejde o spor alebo inú právnu vec vyplývajúcu z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, preto naň nemožno aplikovať právnu normu obsiahnutú v § 7 ods. 1 O.s.p.

Bezpredmetnou je úvaha odvolateľa, že nakoľko niet iného vnútroštátneho alebo cudzieho orgánu, ktorý by mal právomoc prejednať a rozhodnúť o jeho žalobe, mal súd otázku svojej ne/právomoci vyriešiť pozitívne, a teda konať vo veci. § 2 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, na ktorý v danej súvislosti navrhovateľ odkazoval, sa uplatní len na okruh spoločenských vzťahov, ktorých prejednávanie a rozhodovanie patrí do pôsobnosti slovenských orgánov verejnej moci, vrátane súdov. Prejednať a rozhodnúť vo veci „nároku“ na zrušenie rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva neprináleží žiadnemu orgánu, ktorého verejná moc sa odvodzuje od štátnej moci Slovenskej republiky, a teda ani (slovenskému) súdu. Uvedené vyplýva z toho, že Európsky súd pre ľudské práva bol zriadený Dohovorom, ktorý je medzinárodnou zmluvou; súd teda nie je orgánom verejnej moci Slovenskej republiky, ale medzinárodným súdnym orgánom. Zo žiadneho ustanovenia Dohovoru zároveň nevyplýva, že by sa Európsky súd pre ľudské práva podriadil právomoci nejakého orgánu verejnej moci Slovenskej republiky (právomoc ktorého orgánu je v zmysle princípu medzinárodného práva verejného - princípu teritoriality - je obmedzená len na územie štátu, od ktorého štátnej moci odvodzuje svoju verejnú moc).

Odvolací súd len okrajom poznamenáva, že nakoľko sa nenavrhuje ani prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, resp. v prípade odporcu nejde o orgán verejnej správy alebo o orgán verejnej moci, prieskum zákonnosti rozhodnutia ktorého by podliehal právomoci súdov Slovenskej republiky, nebola by daná ani právomoc súdov slovenskej republiky podľa (§ 7 ods. 2 O.s.p.).

Nad bezprostredne nevyhnutný rámec odvolacieho konania odvolací súd konštatuje, že prieskum rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva neprináleží ani žiadnemu cudziemu, resp. medzinárodnému orgánu, keďže opačný záver nevyplýva zo žiadneho z ustanovení Dohovoru (alebo inej medzinárodnej zmluvy).

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o nedostatku právomoci súdov Slovenskej republiky konať a rozhodnúť o žalobe o zrušenie rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva. Vydaním napadnutého uznesenia, resp. zastavením konania podľa § 104 ods. 1 O.s.p. teda nedošlo k porušeniu práv navrhovateľa.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, odporcovi žiadne trovy v spojení s opravným prostriedkom navrhovateľa nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.